

giver Pensionsberettigelse, som Kongelig og ikke som fast. Det er noget Nyt, at ville indføre i vort Administrationsystem denne faste Ansættelse, som Noget, der i visse Maader skulde være bedre end en Kongelig Ansættelse. Det har eengang staaet fast hos hele vor Embedsstand og ogsaa udenfor samme, at det har et større Fortrin at være udnævnt af Hans Majestæt, end at være udnævnt af nogen anden Autoritet til Statens Tjeneste, og det forekommer mig derfor, at der maatte anføres meget vægtige Grunde for, at man skulde fravige det. Det, som det ærede Udvalg har tilsigtet, kan vistnok i visse Maader have noget for sig; Udvalget tilsigter nemlig, at der i Fremtiden skal gives adskillige flere Udnævnelser, end for Tiden er Tilfældet, som ikkun skulde være paa Tid, paa Opsigelse, og ikke medføre Pensionsberettigelse, og omvendt skulde der vel saa igjen tænkes faste Ansættelser, der ikke vare approberede af Hans Majestæt, og som dog skulde bevirke Pensionsberettigelse for de Vedkommende. Jeg maa imidlertid bemærke, at den Idee Udvalget gaaer ud fra, saa rigtig den i sin Tid kunde befindes at være, dog nu ikke er rigtig begrundet; der foreligger Intet for Rigsdagen til at tage Beslutning herom, det vilde medføre en meget indgribende Forandring i vort hele Embedssystem, og det vilde dog være et stort Spørgsmaal, om det til den Tid vilde vinde Rigsdagens Bifald. Jeg for mit Vedkommende skal ikke udtale nogen bestemt Anskuelse i saa Henseende, jeg skal kun sige, at ved de Overvejelser, som jeg derover har anstillet, frembyder der sig for mig store Betænkkeligheder i saa Henseende, og det netop, fordi de Bestillinger, som det ærede Udvalg fortrinnsvis har tænkt paa, paa ingen Maade ville tillade en saadanne Ansættelse paa Tid, som af Udvalget er tilsigtet. Naar man altsaa gaaer ud fra det, som i Diebliffet kan ansees for givet, gaaer ud fra det, som har saa at sige den almindelige Bevidsthed for sig, saa troer jeg, det er rigtigst at blive ved det Begreb, som i Udkastet er opstillet, nemlig „Kongelig Ansættelse,“ og ikke det af Udvalget i dets Sted foreslaaede, „fast Ansættelse.“ Der er ogsaa eet af det ærede Udvalgs Medlemmer, nemlig

Rigsdagsmanden for Kjøbenhavns Amts 1ste Valgkreds (Hall), som har erkendt, at der i Grunden ikke var stor practisk Forskiel imellem Udvalgets og Udkastets Forslag, og naar det er Tilfældet, saa forekommer det mig rigtignok heller ikke, at der er stor Anledning til at søge Udkastet forandret; men den mindre praktiske Forskiel, som der i Diebliffet er, den skyldes imidlertid, som jeg tillod mig at fremhæve, en Forudsætning om en temmelig betydelig Forandring af vort hele System i Fremtiden, og det en Forandring, som nu, saa at sige, skal forberedes igiennem denne Pensionslov, paa et Sted, hvor en saadan Forberedelse, i mine Tanker, slet ikke har sin Plads, og jeg indseer derfor heller ikke, hvad der skulde bevæge det høitærede Thing til at gaae ind paa en saadan Forandring; der maatte da anføres ganske andre Grunde derfor end dem, det ærede Udvalg hidtil har opstillet. Det er disse Tanker, som lede mig til, paa Regjeringens Vegne at slutte mig til de Forslag, som findes anførte paa Afstemningslisten under Nr. 2 og 3. Disse Forslag gaae ud fra den samme Hovedtanke, som Udkastet, og de have kun forsaavidt modificeret dette, som der er borttaget adskillige af de Bestemmelser i Udkastet, som her synes at have Stemningen imod sig, og som let kunde have bevirket en Forkastelse af Udkastet, uagtet dets Grundtanke ellers turde befindes at være rigtigere end Udvalgets. De have saaledes først borttaget det Haarde, der er fundet at ligge i Udkastets § 1, idet denne § 1, ifølge sine Ord, ville berøve de Officierer, som for Diebliffet have Afgang til Pension, men ikke ere udnævnte af Hans Majestæt, den Afgang de hidtil have havt. Disse Officierers Antal er, som af det ærede Udvalg fremhævet i dets først afgivne Betænkning, temmelig ringe i Tal, og jeg tillod mig allerede ved den foregaaende Behandling at antyde, at det ingenlunde var Regjeringens Mening, at der intet Genhyn skulde tages til dem ved denne §, eller at de skulde være absolut brøstholdne, da det jo stod i Regjeringens Magt at fremlægge særegne Forslag for Rigsdagen, naar disse Betjente virkelig maatte komme i det Tilfælde, at de skulle afskediges, og man da kunde ønske at staffe dem Pension, men ifølge den almindelige Lov ikke dertil var be-